

Reis Filipijnen

Stichting VeloVelo

3 t/m 20 oktober 2014

Dag 1 Vrijdag 3 oktober

We zien elkaar rond 19.00u op Schiphol. Na het inchecken worden we door de familie uitgezwaaid, op naar de Filipijnen!

We drinken nog een kopje koffie en gaan richting de gate waar we door de body-scan gaan. Vlak voor de vooraf aangegeven boarding time, wordt er omgeroepen dat het vliegtuig vertraagd zal landen. Er is een uur vertraging voorspeld. We wachten en kletsen wat en zien het vliegtuig aan de gate verschijnen. Tegelijkertijd worden er kleurpotloden uitgedeeld aan de kinderen, dit voorspelt meestal niet veel goeds. En inderdaad, de vertraging gaat langer duren; de motoren moeten schoongemaakt worden en het vliegtuig gecheckt op eventuele schade. Tijdens de landing is er een 'botsing' geweest met een zwerm vogels. Met ruim 2 uur vertraging vertrekken we dan toch richting Dubai, met als eindbestemming Manila.

Dag 2 Zaterdag 4 oktober

Rond 8.00uur komen we aan in Dubai, we hebben een beetje kunnen slapen in het vliegtuig; we hadden 3 stoelen voor ons tweeën. We hebben hier een ruime overstaptijd. We brengen onze handbagage naar een beveiligde opslag en gaan met een taxi (goedkoop in Dubai!) naar de Jumeirah Moskee. Op zaterdag en dinsdag is de moskee

open voor niet-moslims en is er een rondleiding. We bedekken ons haar en luisteren aandachtig naar de uitleg over de moskee en de gebruiken van moslims.

We praten na met een lekker broodje en een koffie in een nabij gelegen cafe, met uitzicht op Dubai strand. We lopen richting de zee en voelen de enorme hitte. De kustlijn hebben we niet bereikt, het zand was zo warm dat we er zelfs met

slippers aan niet op konden lopen. Om weer af te koelen zijn we met de taxi naar Dubai Mall gegaan. Vanuit de taxi hebben we het hoogste gebouw ter wereld gezien: Burj Khalifa. In de Mall hebben we het enorme aquarium, de watervallen, de ijsbaan, de souks en vele winkels gezien. Wat een enorm gebouw en wat een mensen! Rond 16.00uur waren we weer op het vliegveld en stapten we in het vliegtuig voor onze tweede nachtvlucht.

Dag 3 Zondag 5 oktober

Rond 7.00uur landen we op het vliegveld in Manila. Binnen 45minuten staan we al met onze koffers buiten en wachten we op Cynthia die ons komt ophalen. Direct passen we ons aan : het duurt niet 'nog een kwartiertje' zoals ze aan de telefoon doorgeeft, maar ruim een uur. Oh ja, we zijn op de Filipijnen!

Cynthia en Ding brengen ons naar ons hotel. Het is nog vroeg en zondag, dus rustig op de anders zo vreselijk drukke Skyway, we zijn er zo. We spreken met Cynthia af om later op

de dag de plannen voor de komende dagen door te nemen. Onze hotelkamer is al klaargemaakt, dus we kunnen douchen en de spullen uitpakken. Om niet in slaap te vallen, gaan we lunchen en later naar Festival Mall, een grote shoppingmall hier in de buurt. We lopen wat rond en herkennen weer veel van vorig jaar. Bij het zwembad van het hotel is het nog net zo druk als eerder op de dag, de Filipino's hebben dit weekend en morgen nog een dag vrij. Veel rijke families brengen hun dagen dan in een hotel door. We gaan toch maar even een uurtje liggen voor ons overleg met Cynthia.

Slechts 11 minuten na 17.00u meldt Cynthia zich al! Omdat we ons vanochtend al hadden aangepast aan het Filipijnse tempo, waren we nog niet in de lobby. Even afwachten hoe het de komende dagen gaat met het Filipijnse kwartiertje.

We bespreken met Cynthia de projecten uit Casat door. Dit hebben we al vaker via Skype gedaan, maar nu horen we uitgebreidere informatie. Deze informatie bevestigt ons idee om het voedselproject af te ronden in Casat. De resultaten zijn enorm goed, alle kinderen behouden al langere tijd een gezond gewicht! We zijn hier erg blij mee.

Ook bespreken we de nieuwe kansen die zich hebben voorgedaan in (de regio van) Manila. We zullen de komende dagen vullen met het bezoeken van een aantal projecten en kennismaken met de coördinatoren.

Na 2,5uur stapt Cynthia op en gaan wij naar bed.

Dag 4 Maandag 6 oktober

Na een lange nacht staan we rond 8.30uur op. Na het ontbijt gaan we een uurtje relaxen bij het zwembad. Het is nog steeds druk en erg warm, er zijn maar weinig schaduwplekjes te vinden. Om 11.30u komt de Engelse Dina ons ophalen. We hebben mailcontact met haar gehad de afgelopen maanden. Zij laat ons kennismaken met de organisatie Kanlungan. Kanlungan zet zich in en rond Manila in voor straatkinderen en kinderen die tijdens hun leven op de straat te maken hebben met verwaarlozing, misbruik en/of mishandeling.

Met Dina bezoeken wij het 'Tunasan Community Centre'. Kinderen uit de wijk kunnen hier van 's morgens vroeg tot 's avonds laat terecht voor ontbijt-lunch-snack, huiswerkbegeleiding, spelen, liefde en aandacht. Gemiddeld komen er zo'n 100 kinderen per dag langs. Allemaal op zoek naar hulp en begeleiding die ze thuis niet of onvoldoende krijgen. Het Tunasan Community Centre zit direct aan de straat, midden in de wijk.

De kinderen dansen en zingen voor ons. Het meest pakkende optreden was van 2 zusjes die kort geleden hun moeder zijn verloren. Zij zongen een ode aan alle moeders. Ondanks dat we de taal niet spreken, raakte dit optreden ons enorm. Het was prachtig.

Na de optredens spreken we de coördinator van het Tunasan Community Centre en de directrice van Kanlungan. Beide zijn ze al jaren betrokken bij de straatkinderen en de organisatie. Ze vertellen ons over het ontstaan van Kanlungan in 1978, de werkwijze en de projecten.

We stellen veel vragen en tasten af of VeloVelo wellicht een bijdrage kan leveren aan de goede zaken die zij doen. We schrijven alles op en gaan dit op een later moment, samen met Cynthia, bespreken.

We eten in het hotel en Marjolein geniet van een massage. We gaan rond 23.00uur slapen.

Dag 5 Dinsdag 7 oktober

Na het ontbijt worden we opgehaald door Rolando, de chauffeur van Dina. Hij brengt ons naar het Tunasan Community Centre. Hier worden we weer hartelijk ontvangen en na een potje volleybal met de kinderen gaan we met een aantal kinderen mee naar hun basisschool in Tunasan en San Pedro. We krijgen op beide scholen een rondleiding en hebben een gesprek met de directeurs. Zij vertellen ons meer over het schoolsysteem in deze regio. Naar school gaan is hier

'gratis'. Waarbij onder gratis wordt verstaan: het volgen van de lessen. Alle bijkomende zaken als een uniform met schoenen, schoolspullen, diverse bijdragen aan de oudercommissie moeten nog door de ouders worden betaald. Dit zorgt er vaak voor dat veel kinderen toch geen onderwijs krijgen; de ouders kunnen het niet betalen.

Beide basisscholen hebben meer dan 2000 leerlingen. Om al deze leerlingen onderwijs te kunnen bieden gaan de leerlingen in twee shifts naar school; een ochtend- en een middagshift.

Na de schoolbezoeken gaan we bij een paar kinderen thuis langs: zij wonen op de dumpsite (vuilnisbelt). Ouders en ook kinderen werken hier op de vuilnisbelt; zij sorteren afval en voor elk ingebracht stuk ontvangen ze geld. Op een goede dag verdienen ze zo'n 30pesos (€0,52). De huisjes op de dumpsite zijn gemaakt van karton en plastic. Mens en dier wonen met elkaar op kleine oppervlaktes. Geen gezonde omgeving om in te leven en op te groeien.

We rijden door naar een ander project van de Kanlungan-organisatie: het Girls Home. Dit is een opvanghuis voor misbruikte, verwaarloosde en / of mishandelde meisjes. Zij stromen vaak door vanuit de zorg die onder andere in het Tunasan Community Centre geboden wordt. De situatie van deze meisjes is zo onhoudbaar dat ze hier worden opgevangen. Dit is hun nieuwe huis. Ze krijgen net zo lang begeleiding als nodig is, totdat zij zelfstandig kunnen leven.

We lunchen hier met de enorm betrokken staff medewerkers: de huismoeder, de sociaal werker, de dokter en de leraar. Allemaal wonen ze hier intern en zorgen ze voor de meisjes. We krijgen een rondleiding en leren over de manier van werken in het Girls Home. Om stil van te worden. Er is al financiële hulp van onder andere een Amerikaanse groep expat-vrouwen, maar er is nog altijd vraag naar meer financiële ondersteuning voor bijvoorbeeld medicijnen, computer, voedsel, speelgoed, salaris voor (nieuwe) staff medewerkers.

Na dit indrukwekkende bezoek gaan we nog bij een paar kinderen thuis langs. Zij wonen langs de spoorlijn. We zien ook hier huisjes van karton en plastic. Omringd door afval, vuilnis, zwerfhonden en kippen. Gezinnen met soms meer dan 10 kinderen wonen in een huisje. Ondanks de erbarmelijke omstandigheden zijn de mensen trots op hun huis en eigen plek. Gelukkig maar.

Na dit bezoek nemen we afscheid van Roel, die ons de hele dag overall mee naar toe heeft genomen.

Roel is de coördinator van het Tunasan Community Centre en een sociaal werker. Het is een enorm betrokken man, met een groot hart op de juiste plaats.

We eten in het hotel, laten de beelden van de dag nog eens voorbij komen en praten er over. Het zijn overweldigende indrukken, met veel persoonlijke informatie over de kinderen en families die we ontmoeten. Het ene verhaal nog heftiger dan het andere. We gaan laat slapen, het laat ons maar niet los.

Dag 6 Woensdag 8 oktober

Vermoeid worden we wakker, blij dat we vandaag hebben ingepland als relax-dag. Bedoeld om bij het zwembad bij te komen van alle indrukken, te bespreken wat we wel en niet kunnen bieden qua hulp aan de projecten van Kanlungan. Helaas regent het de hele ochtend. We ontbijten maar wat later en gaan naar de fitness. Rond de middag gaan we naar het Alabang Town Centre, een winkelcentrum in de buurt. We drinken daar koffie, eten een broodje en lopen wat rond. Om 16.00uur zijn we terug in het hotel. Cynthia komt rond 16.30uur voor ons overleg. Helaas kon ze er gisteren niet bij zijn i.v.m. haar werk. We bespreken alles wat we de afgelopen dagen gezien en beleefd hebben en waar er kansen liggen voor ondersteuning vanuit VeloVelo. Zoals altijd is Cynthia erg terughoudend en stelt ze vele kritische vragen. Als we doorvragen is ze wel erg enthousiast over de ondersteuning aan Kanlungan. We zetten al onze gezamenlijke vragen op een rij en gaan naar het Tunasan Community Centre, kijken of Roel er nog is. Helaas is hij er niet, we maken telefonisch een afspraak voor aanstaande maandag. Dan zullen we met hem alle vragen doorspreken. Op basis daarvan zullen we dan beslissen of en hoe we dan ondersteuning kunnen bieden.

We eten vroeg, laten het eten nog een keer extra opwarmen. Hoewel de Filipino's van koud eten houden, hebben wij het toch liever warm!

Na het eten pakken we onze tas in, want de komende dagen gaan we met Minda en Carmina naar het eiland Panay waar we hun project in Agkawayan bezoeken. Terug in Manila zullen we met hen meereizen naar Sapang Palay, waar ze nog meer projecten hebben.

Dag 7 Donderdag 9 oktober

Rond 9.00uur ontmoeten we Minda en Carmina op de luchthaven. Ze vertellen direct enthousiast over de basisschool in Agkawayan. Deze school is volledig verwoest door de grote orkaan Yolanda, eind vorig jaar. Minda en Carmina zijn hier samen met Rene en Anita van Doorn,

bekenden uit Nederland, begin dit jaar geweest en hebben deze school omarmd. Ze willen daar een nieuw multifunctioneel gebouw realiseren; overdag voor de kinderen en leerkrachten om te leren en te werken. En 's avonds voor de leerkrachten die hier overnachten omdat de school enorm afgelegen ligt.

Carmina heeft het gebouw ontworpen en werkt voor 'WereldKinderen', een adoptieorganisatie, met inmiddels ook een aantal projecten in diverse landen.

Minda is één van de drijvende krachten achter organisatie ADF (Assumption Development Organisation), een organisatie welke mede gesponsord wordt door 'Wereldkinderen'.

Een half uur vertraagd vertrekken we en rond 12.00uur landen we al in Roxas. Ongeveer 10minuten na de landing stappen we buiten in een tricycle en rijden naar ons hotel aan het strand. Het is zowaar zonnig. We zoeken een visrestaurant op, kiezen een vis uit die ons lekker lijkt en kletsen verder. Het zijn twee leuke dames, met een heldere kijk op het leven van de Filipino's. Direct na de lunch, we zijn net weer in het hotel, begint het flink te regenen. We relaxen wat op de kamers en wachten tot de regen voorbij is. We duimen dat het bij een kleine en korte bui blijft, denkend aan de slechte wegen richting de school.

Aan het einde van de middag komt er een bekende van Minda en Carmina naar ons hotel. Hij zal de dagelijkse gang van zaken rondom de bouw gaan begeleiden. Hij neemt ons mee naar de plaatselijke Gamma, waar Minda en Carmina onderzoek doen naar de prijzen van de verschillende benodigdheden, nodig voor de aanvraag voor het budget bij 'Wereldkinderen'.

In het plaatselijke museum bekijken we de geschiedenis en de verhalen en gewoontes van de bewoners van Panay. In de shoppingmall eten we een pizza. In het hotel sluiten we af met koffie en een goed gesprek met beide dames.

Dag 8 Vrijdag 10 oktober

Om 6.00uur worden we wakker met het geluid van stromende regen. Hmm... Dat klinkt niet best. Na het douchen, schuiven we rond 7.00uur aan voor het ontbijt: rijst, vis en ei.

We wachten op de bekende van Minda en Carmina. Hij zal met ons mee reizen naar de school. We rijden met een auto naar de plaats Mambusao. Vanaf hier is er geen asfalt meer richting Agkawayan. Er is discussie of we met de motor gaan, lopend of toch een soort jeep. Er wordt besloten dat we het met de jeep gaan proberen, tot zover het gaat. Er zullen een aantal motoren achter ons aanrijden, om te assisteren waar nodig. En anders kunnen we altijd nog lopen.

Glibberend en hobbelend komen we bij de eerste rivier aan. Er wordt getest hoe diep het is; de passagiers kunnen beter uitstappen en lopend oversteken. Ook de jeep komt zonder problemen aan de overkant. We stappen allemaal weer in, de motorrijders volgen. Hierna volgen er nog 4 rivieren, waar we allemaal kunnen blijven zitten. Hortend, glijdend, stotend en af

en toe slippend, bereiken we na ongeveer 2 uur de top van de berg.

Hier staan de kinderen met een zelfgemaakt spandoek en vlaggetjes op ons te wachten. We begroeten de kinderen, maken een groepsfoto en voor we het doorhebben, begint het weer te stortregenen. De kinderen rennen naar een 'lokaaltje': een zeiltje gespannen over 20 stoelen.

Wij worden naar de kleuterklas gebracht; een hutje van bamboe met een paar zeilen. Maar in ieder geval droog!

We krijgen een lunch en laten de omgeving op ons inwerken. Deze plek is van alles en iedereen verlaten; het ligt op de top van een berg precies in het midden van de huizen van de kinderen die hier in de bergen wonen. De

meeste kinderen lopen zo'n 8-10km per dag om op school te komen, over bergpaadjes, er zijn hier geen wegen. Er is ook geen water, geen elektriciteit, geen sanitaire voorzieningen. Echt back to the basic.

De regering is inmiddels begonnen met het vernieuwen van het schoolgebouw: er komen 4 nieuwe lokalen. De burgemeester heeft toegezegd ook voor elektriciteit te zorgen, maar het beschikbare budget is het probleem. Carmina en Minda spreken met de leerkrachten en de directeur de plannen voor het 'teacher's home' door. Wij kijken ondertussen, vergezeld door een mannetje met een paraplu, rond.

Omdat het nog steeds hard regent blijven we niet langer dan een uur in Agkawayan, de weg wordt alleen maar lastiger begaanbaar. We stappen weer in de jeep en glibberen de berg weer af, wat een avontuur! We komen nog een keer vast te zitten, maar de mannen op de motoren helpen ons er weer uit. De rivieren stromen nog steeds snel, maar doorkruisen we zonder problemen. Misselijk van de autorit en de geur van benzine komen we weer in Mambusao aan. We worden

verwend met een cola en een dak boven ons hoofd. Na een korte break rijden we door naar het kantoor van de burgemeester. Hij wordt bedankt voor zijn inzet voor Agkawayan. Hierna rijden we door naar het hotel waar we alle modder van ons af spoelen. We zijn allemaal vermoeid van dit inspannende avontuur en de indrukken, we eten in het hotel: pangsit met loempia. Na het eten stellen wij aan Minda en Carmina voor dat VeloVelo de kosten voor de bouw en aanleg van een klein toiletgebouw (1 wc voor jongens, 1 wc voor meisjes) wil sponsoren. Dit voorstel wordt enthousiast ontvangen. De dames zullen voor een aanvraag zorgen, waarna wij op zoek kunnen naar een sponsor voor dit mooie project. Moe maar voldaan liggen we om 21.30 uur al in bed.

Dag 9 Zaterdag 11 oktober

We hebben een lange nacht gemaakt en ontbijten rond 8.00 uur. Er worden volop verhalen en ervaringen uitgewisseld. Na het ontbijt wandelen we langs het strand, het zonnetje schijnt weer even! We genieten van de spelende kinderen, de vissers op zee en het mooie weer. We praten nog eens na over de dag van gisteren. Rond 11.00 uur rijden we met de tricycle naar het vliegveld, gaan vliegensvlug door de check-in service en wachten tot we ons vliegtuig iets vertraagd zien landen. Eenmaal in het vliegtuig horen we dat het druk is op de luchthaven van Manila en dat we moeten wachten met vertrekken. Rond 13.30 uur landen we in Manila. We worden opgehaald en we rijden naar het huis van Minda en haar man dhr. Kelly. Zij runnen daar de ADF Foundation:

naast studiebeurzen, bieden ze de studenten ook seminars aan. Dit doen ze in de weekenden en tijdens vakanties. In deze seminars worden de kinderen verschillende dingen geleerd: je mening op een goede manier geven, spreken in het openbaar, respectvol met elkaar omgaan. Zelfvertrouwen opdoen na een lastige start in het leven is zeer belangrijk voor een goede toekomst! Ook het lezen en schrijven van de Engelse taal staat hoog in het vaandel.

Tijdens het avondeten worden verhalen verteld over het ontstaan van de stad Sapang Palay en de rol van priester Kelly in de ontwikkeling van deze stad. Sapang Palay is ontstaan in de beginjaren 60. De toenmalige president Marcos besloot om op 1 dag, zonder vooraankondiging, alle sloppenwijken uit Manila te verwijderen. Alle mensen werden in vrachtwagens naar een kale en lege berg gebracht: Sapang Palay. Hier moesten ze maar een nieuw bestaan opbouwen, ver weg van Manila. Priester Kelly heeft als vrijwilliger geholpen om de mensen een nieuw bestaan te geven; met de bouw van huizen, het verstrekken van voedsel.

Gaandeweg heeft priester Kelly een school gebouwd, welke na 5 jaar werd weggeblazen door een enorm sterke typhoon. Met verenigde krachten heeft hij met hulp van vele anderen de school weer opgebouwd. Het dorp werd groter en groter en er kwamen steeds meer kinderen. De school is enorm gegroeid en van groot belang voor de gemeenschap. Na verloop van tijd doneert priester Kelly de school aan de bisschop. Priester Kelly gaat zich richten op het begeleiden van leerlingen, zowel met studiebeurzen als in het versterken van de algemene en emotionele ontwikkeling. Dit doet hij nog steeds met verve, inmiddels met zijn vrouw Minda en een team van succesvolle (ex-) studenten.

Moe en onder de indruk van alle verhalen gaan we rond 22.00ur slapen.

Dag 10 Zondag 12 oktober

We hebben goed geslapen en genieten van eens wat anders dan rijst bij het ontbijt: pannenkoeken en cornflakes!

Vandaag wordt er een seminar gehouden en zijn de studenten uit grade 6 en 7 te gast. Ze beginnen de dag met een zumba workshop en daarna een paar optredens voor de gasten: dans en zang. Voor sommigen de eerste keer dat ze voor de groep staan, een mooi moment voor ze. Ook worden er vragen over en weer gesteld. Op onze vraag op welke manier ADF hun levens heeft veranderd, komen de meest ontroerende antwoorden, heel bijzonder. Een voorbeeld; een jongen van inmiddels 15 jaar vertelde zijn verhaal: op het moment dat hij geboren werd, verloor zijn vader zijn baan. Dit hebben zijn ouders hem altijd kwalijk genomen, hij heeft geen makkelijk leven bij zijn familie. Vanaf zijn 9^e levensjaar wordt hij opgevangen met de hulp bij ADF, hij kan naar school, krijgt aandacht en liefde. Door het bijwonen van alle seminars leert hij anders naar de situatie en zichzelf kijken, hij doet enorm veel zelfvertrouwen op.

Een ander voorbeeld van een 19 jarig meisje. Haar vader is van huis weggelopen toen zij 11 jaar was, haar moeder kon dit vertrek niet aan en is ook met de noorderzon vertrokken. Het meisje ging al met steun van ADF naar school. Na deze gebeurtenissen kwam zij melden dat ze niet meer naar school kon gaan, ze moest voor haar broertjes en

zusjes zorgen. Het ADF heeft haar kunnen overtuigen dat ze naar school moest blijven gaan. Zodat zij, met een diploma op zak, haar broertjes en zusjes veel beter kon ondersteunen dan zonder diploma en een baan. De burens en omwonende familieleden konden voor haar broertjes/zusjes zorgen. Het meisje heeft zich er met veel steun van ADF er door heen geslagen; ze werkt inmiddels in een callcenter, verdient goed en met haar steun volgen haar broertjes en zusjes nu ook onderwijs.

Na het bijwonen van het eerste deel van de seminar hebben we een vroege lunch. Rond 13.00uur vertrekken we uit Sapang Palay, alweer in de stromende regen. De chauffeur en Carmina zetten ons af bij een busstation waarna we onze reis terug naar het hotel in een touringcar, inclusief films, voortzetten. Rond 16.30uur zijn we weer terug in ons hotel. Binnen een half uur staat Cynthia alweer voor ons klaar. We spreken met haar de afgelopen en de komende dagen door.

We posten nog wat foto's en verhalen op Facebook en de site en gaan rond 23.30uur slapen.

Dag 11 Maandag 13 oktober

Na het ontbijt stappen we om 9.30u in de taxi naar Tunasan Community Centre. We ontmoeten de kinderen weer. Een klein groepje krijgt wat Engelse les, anderen zijn aan het basketballen of wachten op de schoolbus. Roel gaat met ons mee voor een tweede bezoek aan het Girls Home. We praten wederom over de mogelijkheden van mogelijke ondersteuning vanuit VeloVelo aan deze misbruikte, verwaarloosde en/of mishandelde meisjes. Het is een lang gesprek waarbij alle (on-)mogelijkheden besproken worden. We besluiten het gesprek te laten bezinken. We doen geen toezeggingen, maar zijn weer erg onder de indruk van de tomeloze inzet van de staff voor de meisjes. Na dit bezoek gaan we weer terug naar Tunasan Community Centre. We lunchen hier en na afloop van de lunch bespreken we alle aanvragen voor dit centre. Een aantal aanvragen behoeft nog verduidelijking en meer specificatie. Aanvragen voor de waterfilter, nieuwe tafels en krukjes en een nieuwe koelkast worden wel geaccepteerd. We zetten deze aanvragen 's middags direct op Facebook voor hulp van onze sponsors. Roel, de coördinator van Tunasan Community Centre, is erg blij met de geboden hulp. Ook gaat hij aan de slag met het verduidelijken van de andere aanvragen. Rond 15.30uur zijn we terug in het hotel. Aangezien de zon schijnt kleden we ons vlug om zodat we eindelijk even kunnen relaxen bij het zwembad. We zijn hier erg aan toe! Helaas, na zo'n 40minuten trekken de donkere wolken weer samen en begint het te regenen, wat eindigt in een enorme stortbui van zo'n 3 uur. Het relaxen was van korte duur. We gaan met het hotelbusje naar een winkelcentrum voor een lekkere koffie en lopen wat rond. Ook eten we in het winkelcentrum, weer eens wat anders dan in het hotel. Na het eten willen we vroeg gaan slapen, maar het updaten van de site en Facebook kost toch altijd meer tijd dan we denken. Toch lukt het ons om voor 23.30u in bed te liggen en te gaan slapen.

Dag 12 Dinsdag 14 oktober

We beginnen de dag met een taxi rit naar de wijk Malate, in het hart van de stad. Dit duurt ongeveer een uur in verband met de drukte. We hebben met Roel en Ate Sol, de executive director van Kanlungan, afgesproken in het KSEM coffeeshop. Deze coffeeshop is een 'IGP' van Kanlungan, een 'incoming generating project'. Op de Farm, naast de Boys Home (welke we morgen gaan bezoeken) wordt naast groente en fruit ook koffie verbouwd. Deze koffie wordt gebruikt in het cafe en ook voor de verkoop. De staff van de coffeeshop bestaat uit jongens en meiden die de

behandeling en begeleiding in het Girls, dan wel Boys Home hebben afgerond. Zij kunnen nu werken en een zelfstandig leven leiden. Een fantastisch project en systeem ! De koffie was echt overheerlijk, het ontbijt ook. Na het ontbijt hebben we het voedselproject in Tunasan besproken. Ook hebben we onze bewondering voor de staff naar Ate Sol uitgesproken. Het voorstel van VeloVelo om het huidige budget aan te vullen ipv over te nemen wordt positief ontvangen. Op deze wijze kunnen er meer kinderen eten op het Tunasan Community Centre.

Na dit overleg neemt Roel ons mee naar het kantoor van Kanlungan. Dit kantoor (lees: 3 bureau's in een kamertje) is gevestigd in het opvanghuis voor de 10 maanden begeleiding. Hier wonen momenteel 15 kinderen. Zij zijn allen bij hun ouders 'weggehaald' en wonen nu voor 10 maanden hier intern. Ze krijgen oa. scholing, begeleiding in trauma verwerking, huisvesting, eten en aandacht. In deze 10 maanden wordt geprobeerd de band met de familie te herstellen zodat het kind na 10 maanden terug kan naar de familie. Als dit niet kan, bijvoorbeeld doordat de aanstichter van de mishandeling (in welke vorm dan ook) nog aanwezig is, er onvoldoende veranderd is en de situatie voor het kind te gevaarlijk blijft, dan zal het kind niet meer terug naar de familie gaan. Het kind stroomt dan door naar het Girls of Boys Home voor verdere opvang en begeleiding. De kinderen zingen diverse liedjes voor ons en laten ons hun nieuwe huis zien.

Na dit bezoek neemt Roel ons weer mee op pad. Dit keer naar het Community Centre in Malate. Dit is vergelijkbaar met het Community Centre in Tunasan. We praten met de staff over hun nuttige en soms lastige werk. Wat hier extra is t.o.v. Tunasan, is dat hier 'sreetworkers' zijn. Deze social workers werken op de straat en leggen en onderhouden de contacten met de kinderen en de families. Op deze wijze weten de streetworkers precies wat er speelt en in welke

omstandigheden de kinderen opgroeien. We bezoeken een aantal plekken in de wijk waar de kinderen wonen. De eerste bezoekplek is onder een brug, hier wonen zo'n 30 families. Allemaal in een soort box onder de brug van zo'n 2 bij 2 m2 per stuk. Hier woont / leeft de hele familie. We zijn erg onder de indruk van deze woonplek. Maar ook hier zien we weer lachende gezichten en alles is schoon, de kleren en de woonplek. Gelukkig maar. Na het bezoek aan de families onder de brug, lopen we langs de spoorlijn.

Hier wonen ook weer een aantal families waarvan de kinderen door Kanlungan begeleidt worden. We bezoeken er een paar. Tijdens een bezoek dendert er een trein over het spoor, op zo'n 10meter afstand van de 'huisjes', wat hier langs het spoor niet veel meer is dan een stuk zeil en karton. Via een doorsteekje komen we weer op de weg uit, waar de auto op ons staat te wachten. We rijden door de wijk, Roel zoekt de families. Hoewel de meeste wel een vaste plaats

hebben om te verblijven, verplaatsten ze zich ook wel omdat ze worden opgejaagd door de politie. We vinden een aantal mensen op de stoep, slapend onder een gespannen zeiltje, of in een soort houten kar die op straat staat. Ook liggen er kinderen en volwassenen in een tricycle te slapen. Het zijn niet de families waarnaar Roel op zoek is, maar het maakt wel weer veel indruk. Even later ziet hij de familie die hij zocht onder een grote boom op een groot kruispunt. Ze zijn allemaal enorm blij hem te zien. De familie leeft overdag rondom de boom, kinderen rennen wat rond. 's Nachts slaapt de familie met elkaar (5 personen) in 1 tricycle. Schrijvend.

Roel wil ons nog naar een familie brengen, in een steegje, maar net wanneer we de auto uitstappen begint het te stortregenen, we gaan weer de auto in. De mensen en kinderen in de steeg gaan gewoon door met waar ze mee bezig waren; zitten en voor zich uitstaren. Wat een situaties zien we toch allemaal weer vandaag. We dachten het toppunt van armoede en straatkinderen vorige week wel gezien te hebben, maar vandaag bleek dat er nog een overtreffende trap was.

Vermoeid van alle indrukken zet Roel ons op de bus terug richting ons hotel. We bespreken de dag nog na, beseffend dat de indrukken die we hier allemaal opdoen eigenlijk niet goed in woorden zijn uit te drukken. Toch proberen we het en zetten een kort verslagje op Facebook. We gaan uitgeput en vol nieuwe ervaringen slapen.

Dag 13 Woensdag 15 oktober

Na een lange nacht worden we toch wel vermoeid wakker. We maken ook zoveel mee en hebben weinig tijd tussen door even te relaxen.

We vertrekken om 8.30u naar Alfonso. Roel laat ons vandaag het Boys Home en de nabijgelegen Farm zien. Het is ongeveer 1,5uur rijden vanaf Manila. Het is onderweg erg slecht weer; regen en dichte mist. We rijden langs Ta'al Vulkaan maar die is bijna niet te zien. Eenmaal bij de plaats van bestemming aangekomen is het droog. We krijgen uitleg en een rondleiding door het huis en de Farm. Het is een prachtige plek; er zijn veel fruitbomen, plekken om groente te verbouwen en

een heleboel koffieplanten. Ook hier hebben ze de wens voor meer personeel, net als de andere centra van Kanlungan. Helaas is hier ook budget voor nodig die Kanlungan niet heeft. Ook Kanlungan is afhankelijk van giften en donaties van sponsors.

We bespreken de mogelijkheid van het opzetten van het 45-dagen kippenproject. De kippen kunnen gebruikt worden voor eigen consumptie en voor die van de andere centra.

We lunchen op weg terug naar Manila. We stoppen vlakbij Tunasan bij een soort groothandel. We vinden hier krukjes en tafels, die we aan Tunasan Community Centre hebben toegezegd, voor een lage prijs. We kopen de spullen en laten de spullen ophalen. Na deze actie rijden we door naar Festival Mall, dit is een grote shoppingmall in de buurt van ons hotel. Hier hebben ze een uitstekende promotie actie voor de koelkast en het waterfiltersysteem. We kopen vandaag alleen de koelkast (de promotie actie van het waterfiltersysteem gaat pas volgende week in) en laden ook de koelkast in. We zullen ze

vrijdag bij het Tunasan Community Centre gaan brengen.

Eenmaal terug in het hotel bellen we met Norla, die de medicijnen regelt voor Mabel en Renelene. We spreken met haar de huidige stand van zaken door. Wordt vervolgd later in de week.

We nemen de hoteltaxi naar Alabang Town Center en eten een enorme hamburger. Daar zijn we echt aan toe!

Dag 14 Donderdag 16 oktober

We hebben vandaag maar 1 lunchafspraak en verder niets gepland. We slapen uit, gaan naar de fitness en worden om 11 uur opgehaald door de Engelse Dina. Zij heeft ons in contact gebracht met Kanlungan en sponsort samen met haar man een aantal kinderen uit Tunasan zodat ze naar school kunnen. Ze neemt ons mee naar het luxe Vivere Hotel, waar ze een rooftop terras hebben. Omdat het vandaag redelijk zonnig is hebben we een fantastisch uitzicht over de stad van 16 miljoen mensen, Manila. Het eten is voortreffelijk.

We praten Dina bij over alle belevenissen in Agkawayan, Sapang Palay en bij Kanlungan. Ze voorziet ons nog van een aantal handige tips. Het is een gezellig weerzien. Na de lunch gaan we weer naar ons hotel want ook al hebben we niks gepland, we hebben wel 2 bladzijden aan taken die we vandaag wilden doen. Vooral op de computer, maar zeker ook even relaxen bij het zwembad. Maar ook vandaag zijn de weergoden ons niet goed gezind. Tegen de tijd dat we bij het zwembad willen relaxen gaat het stormen. Voor heel even wel lekker maar niet al te lang. Dan maar in de lobby op onze laptops aan de slag. We werken de site en Facebook bij, sturen een aantal mails, regelen nog wat afspraken voor de komende dagen en bespreken de lopende zaken.

We eten in het hotel. Na het eten spreken we de Food&Beverage Manager van het hotel aan. Misschien kan het hotel een bijdrage doen aan het voedselproject in Tunasan. Ze gaat het overleggen met de Duty Manager, we horen later meer.

Fijn om ook even zo'n dagje er tussen te hebben! We gaan op tijd slapen, nog maar 3 dagen zijn we hier!

Dag 15 Vrijdag 17 oktober

Rond 9.45u zijn we in het Community Centre in Tunasan. De nieuwe tafels, stoelen en de koelkast kunnen gebruikt worden! De kinderen en de staff zijn blij ons weer te zien. We spelen, knuffelen en vlechten haren. Het is goed te zien dat de spullen meteen goed gebruikt kunnen worden.

Na dit bezoek gaan we de naar de Duitse / Europese school hier in Manila. We hebben met de directrice

Astrid afgesproken. We hebben haar 3 jaar geleden op Bohol ontmoet en we hebben nog steeds contact. We vragen haar of haar school bereid is een fondsenwervende activiteit te doen voor Kanlungan. Ze is hier positief over en gaat dit binnen haar team bespreken.

We rijden door naar het kantoor van Kanlungan, middenin de stad. De verkeersdrukke is zoals altijd vreselijk, maar het schijnt op vrijdag nog drukker te zijn. Geheel op de Filipijnse stijl komen we (1,5uur) te laat op onze afspraak. We mogen eerst meekijken bij de viering van de United Nations Day. De kinderen vertegenwoordigen alle landen van UN en leren zo

over de wereld. Daarna is er een lunch met internationale gerechten verzorgd door stagiaires 'Zorg en Welzijn' (of iets vergelijkbaars) uit Denemarken, Zweden en Spanje.

Na deze viering hebben we dan onze verlate meeting met de directrice van Kanlungan. We spreken het voorstel van het kippenproject voor op de Farm / Boys Home door. De directrice vertelt ons waarom dit niet mogelijk is op deze plek: in verband met de veebedrijven in de omgeving van de Farm zijn er altijd veel vliegen. Deze vliegen brengen ziektes over op de kippen. Zolang de veebedrijven in de buurt gevestigd zijn kunnen we geen 45dagen kippenproject starten.

We praten ook alle details door over het voedsel- en scholingsproject door, zodat alles voor beide partijen duidelijk is.

Rond 16.30u nemen we van iedereen afscheid en rijden we weer de drukke stad in, op weg naar het hotel.

We zijn erg vermoeid van alle inspannende dagen, we eten op de kamer en relaxen. We gaan rond 23.30uur slapen.

Dag 16 Zaterdag 18 oktober

We gaan koffie drinken bij een Nederlands stel dat hier in Manila woont en werkt. We hebben alle ervaringen met de Filipino's uitgewisseld, veel herkenbare dingen!

In de middag hebben we contact met de families van Mabel en Renelene. We vragen hoe het met de meisjes gaat. Met Renelene gaat het niet zo goed; ze is nog steeds erg mager. Ze heeft moeite met slikken vanwege de progressieve scoliose. Met Mabel gaat het wisselend, op dit moment gaat het redelijk goed, maar ze is vaak verkouden of heeft griep.

Ze kan zelfstandig zittend spelen, zelfstandig staan is te moeilijk voor haar. Praten kan ze niet, behalve papa en mama. Ze brabbelt wel en maakt geluidjes. We blijven de vitamines voor Renelene en de anti epileptische medicatie voor Mabel geven.

Ook komt Ivy samen met haar oom (waar ze woont nu ze in Manila naar school gaat) naar het hotel. Ze zit in het laatste jaar van high school en vertelt over haar droom om verder te studeren. Ze wil graag Bachelor of Science in Business Administration studeren. We vinden dat een heel goed idee. Ivy is een hele slimme meid met goede schoolresultaten. In november gaat Ivy toelatingsexamen doen. Ook vraagt ze haar ouders om toestemming in Manila te blijven om verder te studeren. VeloVelo zal nadenken over sponsoring van Ivy's studie. Haar ouders verdienen ongeveer € 2,- als rijstplukker, die kunnen een studie niet betalen.

We laten ons met de hotelshuttle naar een italiaans restaurant brengen, eten pizza en lopen terug naar het hotel.

Dag 17 Zondag 19 oktober

Na het ontbijt willen we bij het zwembad wat gaan relaxen, maar het is er enorm druk. We gaan dan maar eerst koffie drinken in Festival Mall, waar we ook nog wat laatste boodschappen doen. Begin van de middag is het weer rustig bij het zwembad, we gaan lekker even relaxen met een boekje. In de namiddag hebben we ons laatste overleg met Cynthia. We spreken alle ontwikkelingen nog eens door en maken een taakverdeling voor de komende periode. We eten bij het Australische restaurant The Outback, maar staan in een half uur alweer buiten. Ons voor- en hoofdgerecht alweer achter de kiezen. Soms gaat het ineens snel hier in de Filipijnen! We lopen in zo'n 25minuten terug naar ons hotel en pakken de koffers in. Na het schrijven van dit verslag en de update op Facebook gaan we rond 22.30u slapen. Morgen om 6.30u staat de taxi klaar om ons naar het vliegveld te brengen voor onze laatste dag. We zijn moe van alle indrukken en ervaringen, maar erg blij met de nieuwe samenwerking en de daaruit voortvloeiende projecten. Waarvan sommigen al gerealiseerd zijn en andere nog zullen starten. Maar nu eerst slapen en dan op naar huis!

Dag 18 Maandag 20 oktober

We staan om 5.00uur op, checken uit en kunnen om 6.00uur nog in het hotel ontbijten. 'Onze' taxi chauffeur Rico brengt ons naar het vliegveld, waar we vlug zijn. We rijden vlakbij het hotel de SkyWay al op en vertrekken vanuit de nieuwe Terminal 3, die is erg dichtbij. Rico zwaait ons uit. Koffers afgeven en door de douane en we genieten van ons laatste kopje koffie hier op de Filipijnen voor dit jaar. We bekijken ons aantekeningenschrift en verwonderen ons over wat we allemaal hebben gedaan in een relatief korte tijd. We zijn trots op onszelf en kunnen bijna niet wachten om het volgende bezoek te plannen. Maar eerst maar eens naar huis, dat is ook weer fijn. We gaan op tijd boarden en maken ons op voor het eerste deel van de reis: naar Dubai. We slapen en kijken een film. Ook nu weer hebben we 3 stoelen met z'n tweeën. In Dubai hebben we 1,5uur tijd om over te stappen, dit halen we maar net. We moeten van Gate A naar Gate C. Slechts 5 minuten voor de gate sluit, zijn we er. Het vliegtuig zit helemaal vol. Het is een onrustige vlucht, toch kunnen we weer wat slapen, film kijken en lezen.

Rond 20.00u landen we in Amsterdam waar we door onze families worden opgehaald. Moe maar zeer voldaan nemen we afscheid van elkaar. We kijken terug op een hele bijzondere en inspannende reis. Waarin we veel bereikt hebben en de basis hebben gelegd om veel te gaan bereiken.

Terugblik Filipijnenreis 2014

Nog niet eerder waren we zoveel dagen in de Filipijnen! En zelfs deze keer kwamen we tijd te kort. We hebben veel tijd besteed aan het leren kennen van de organisatie en projecten van Kanlungan. We hebben een zeer goed gevoel over deze organisatie, die alleen steun van sponsors krijgt. De organisatie en het personeel is enorm betrokken, enthousiast en capabel. We hebben besloten dat VeloVelo hier een aantal projecten gaat ondersteunen en opstarten. Het motto van VeloVelo is 'samen sterk', wat hier prima bij past!

Omdat al onze activiteiten zich in en rondom Manila afspeelden was er helaas geen tijd meer om naar Casat, in het noorden, af te reizen. Ook was de directrice van de school (in verband met de evaluatie van het voedselproject) niet in Casat i.v.m. seminars elders. We hadden graag met haar het voedselproject geëvalueerd en persoonlijk gezegd dat we de steun aan het voedselproject afronden. Helaas ging dit niet en hebben we het telefonisch gedaan. De directrice bedankte ons en alle sponsors voor de steun van de afgelopen jaren!

We hadden ook graag de families van Mabel en Renelene bezocht om te kijken hoe het met de meiden gaat. We hopen ze bij een volgend bezoek aan de Filipijnen weer te zien!

Voorgaande jaren hebben we veel 'losse' projecten opgezet en gesteund. Dit jaar hebben we een uitstekende basis gelegd voor een structurelere vorm van hulp aan een organisatie die al langer bestaat en haar kracht heeft aangetoond. De ontmoetingen met de mensen in de organisatie en zeker ook met de kinderen en hun families heeft ons erg geraakt en nog meer gemotiveerd om te blijven doen wat we al doen : kleinschalige hulp bieden aan hen die het zo nodig hebben! Waarbij het kunnen aantonen van resultaten van alle inspanningen niet onbelangrijk is.

We kunnen dit natuurlijk niet zonder de steun van onze donateurs, vrienden, familie en andere belangstellenden. Via Facebook, mail en telefoon kregen we veel support. Dit was erg leuk!

Nog niet eerder hebben we zoveel gedaan en beleefd als tijdens het bezoek van dit jaar. Het was erg inspannend, soms heftig, maar bovenal erg fijn om er weer te zijn!

We blijven geloven in en ons inzetten voor die druppel op de juiste plaats.

We willen graag onze donateurs en alle andere betrokkenen enorm bedanken voor alle steun en support die we krijgen, echt fantastisch!

Cynthia Binuya, Linda Selhorst en Marjolein van Wijk
November 2014

Projecten van VeloVelo

MEDISCH:

- Financiële ondersteuning m.b.t. de medicijnen voor Mabel CONTINU
- Financiële ondersteuning m.b.t. de medicijnen voor Renelene CONTINU

TUNASAN COMMUNITY CENTRE:

- Voedselproject START 1 DECEMBER 2014

SCHOLING:

- Financieel ondersteunen van leerlingen op de basisschool, high school en college
 - o 5x basisschool START NIEUW SCHOOLJAAR JUNI 2015
 - o 5x high school START NIEUW SCHOOLJAAR JUNI 2015
 - o 3x college START NIEUW SCHOOLJAAR JUNI 2015

AGKWAYAN (eiland Panay) :

- Bouw toiletgebouw basisschool AANVRAAG LOOPT

Afgeronde projecten VeloVelo

BASISSCHOOL CASAT:

- Schoolspullen
- Voedselproject
- Watervoorziening

BEDRIJVEN:

- Kippenbedrijf 5 families in Casat

PERSONEN:

- Familie Milliaire

SCHOLING:

- Julius Ambatali: afgestudeerd BSIT (Bachelor of Science Information Technology)

TUNASAN COMMUNITY CENTRE:

- Waterfilter systeem
- Nieuwe tafels en krukjes
- Nieuwe koelkast